

အိန္ဒိယကို တွေ့ရှိခြင်း

DISCOVERY OF INDIA by NEHRU

ဘိုးလှိုင် (မြန်မာပြန်သည်)

ဘာသာပြန်သူ၏ မိတ်ဆက်အမှာ

ကျွန်တော့်အသက် ၂၀ ကျော်အရွယ် ၁၉၆၃ ခုတွင် အများ သူငါနည်းတူ အိန္ဒိယခေါင်းဆောင်ကြီး ပဏ္ဍိတ်နေရူးအကြောင်း ကြားဖူးနေပါပြီ။ သူ့အကြောင်း အတော်အတန် သိနေပါပြီ။ ထိုအချိန်တွင် နေရူးမှာ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသည် ။ အိန္ဒိယဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ဆဲဖြစ်သည် ။ သို့သော် နေရူး၏ စာအုပ်များကို ကျွန်တော် မဖတ်ဖူးသေးပါ။

နေရူးရေးသော Discovery of India ကို ကျွန်တော် ဘာသာပြန်ပြီး စာအုပ်အတွက် အမှာ စာ ရေးသောအခါ ကျွန်တော် သတိရ၊ တမ်းတမိသော ကျွန်တော်၏ ကျေးဇူးရှင် မစ္စတာ အာလီအာမတ်အကြောင်း ရေးချင်စိတ် ဖြစ်လာပါသည် ။ ဤစာအုပ်ကို ကျွန်တော် ဖတ်ရှုရခြင်းမှာ မစ္စတာ အာလီအာမတ်၏ ညင်သာသော သင်ပြမှုကြောင့် ဖြစ်ပါသည် ။ ဆရာ အာလီအာမတ်သည် မန္တလေးတက္ကသိုလ် ရူပဗေဒပါမောက္ခဌာနမှူး ဖြစ်၏။ Ali သည် son of ဟု အဓိပ္ပာယ်ရကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဆရာ အာလီဟု မခေါ်သင့်ကြောင်း Mr Ahmed သို့မဟုတ် Ali Ahmed ဟု ခေါ်မှ မှန်ကြောင်း ဆရာအာလီက ပြောဖူးပါသည် ။ သို့သော် အများက ဆရာ အာလီဟု ခေါ်မြဲ ခေါ်ကြပါ သည် ။

၁၉၆၃ ခု နိုဝင်ဘာလတွင် မန္တလေးတက္ကသိုလ်၏ စာသင်ကြားမှုကို အကြောင်း မညီမညွတ် သဖြင့် ရပ်တန့်ထားရသည် ။ ထိုစဉ်က ကျွန်

တော်သည် တက္ကသိုလ်ဆရာ ဖြစ်ခါစ (ရှုပဗေဒ သရုပ်ပြ ဆရာ) ဖြစ်၏။

စာသင်ကြားမှု မရှိသော်လည်း ဆရာအားလုံး ကျောင်းမှန်မှန်လာကြသည် ။ နံနက် ၉ နာရီ လူစုံသည် ။ ၁၀ နာရီခွဲတွင် (တစ်လ ခုနစ်ကျပ်ထည့်ရသော) "တီးကလပ်" တွင် လက်ဖက်ရည်စုပြီး သောက်ကြသည် ။ လက်ဖက်ရည်မတိုင်မီနှင့် အပြီးတွင် ကျွန်တော်တို့ Scrabble ကစားကြ၊ စစ်တုရင် ကစားကြ၊ ငြင်းကြ၊ ခုံကြနှင့် အချိန်ကုန်အောင် လုပ်နေကြသည် ။ ကျွန်တော်က ထိုအထဲမှာ အာအကျယ်ဆုံးဖြစ်ပုံရ၏။ ကျွန်တော့်အသံကို ဆရာ အာလီ ကြားပုံရပါသည် ။

ဆရာအာလီက တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော့်ကို သူ့စားပွဲသို့ ခေါ်ပါသည် ။ အသင့်ရေးထားသော စာရွက်ငယ်ကလေးကို ပေးသည် ။

"ဆရာ နေရှူးရေးတဲ့ Discovery of India စာအုပ် စာကြည့်တိုက်မှာ ရှိတယ်၊ သွားရှာပြီး ငှားခဲ့ပါ" ဟု ကျွန်တော့်ကို ပြောသည် ။ စာရွက်ကလေးတွင် Nehru: Discovery of India ရေးထားသည် ။

ကျွန်တော် စာကြည့်တိုက်ကို သွားသည် ။ စာအုပ်ရှာသည် ။ ထိုခေတ်တွင် စာအုပ်စင်ရှိရာသို့ ကိုယ်တိုင်ဝင်ကြည့်ခွင့်ရသည် ။ စာအုပ်ကို တွေ့သည် ။ ကျွန်တော့်နာမည်နှင့် ငှားခဲ့သည် ။

ဌာနပြန် လာပြီး စာအုပ်ကို ပါမောက္ခ ဆရာ အာလီထံ ပေးပါသည် ။ ဆရာက "ဒီစာအုပ်ကို ငှားခိုင်းတာ ဆရာဖတ်စေချင်လို့ ၊ ဆရာဖတ်စမ်းပါ သိပ်ကောင်းတဲ့ စာအုပ်" ဟု ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပေးပါသည် ။ ကျွန်တော်တို့ ကို ဆရာဟု ခေါ်သည် ။ မင်း၊ မောင် မသုံးပါ။

စာအုပ်ကို ယူထားသော်လည်း ၃၊ ၄ ရက် ကျွန်တော် မဖတ်ဖြစ်ပါ။ ရှုပဗေဒဆရာက ထိုစာအုပ်မျိုး ဖတ်သင့်သည် ဟု မသိမမြင်သေးပါ။ သို့သော် ပါမောက္ခပေးထားသော စာအုပ်ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ညတွင် ကျွ

နံတော် ၁၀ မျက်နှာခန့်အထိ ဖတ်မိသွားသည်။ ။

ကျောင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ Scrabble ကစားဆဲ၊ စစ်တုရင် ကစားဆဲ ၊ တီးကလပ်တွင် စကားကောင်းဆဲ၊ တစ်ခါတစ်ခါ အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ငြင်းခုံကြဆဲ။

မကြာမီ ဆရာ အာလီက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပြန်သည်။ ။ သူဖတ်ခိုင်းထားသော စာအုပ် ဖတ်ပြီးပြီလားဟု မေး၏။ အနည်းငယ်သာ ဖတ်ရသေးကြောင်း ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။ ။ ဖတ်ပြီးသမျှကို ပြန်ပြောပြပါဦးဟု ဆိုလာသည်။ ။ မှတ်မိသမျှ ကျွန်တော် ပြန်ပြောနိုင်သဖြင့် ဆရာက ကျေနပ်ပုံရ၏။ ဆက်ဖတ်ရန် တိုက်တွန်း၏။ ။

ကျွန်တော် ပေါ့တော့တော့ နေလို့ မဖြစ်ပြီ။ ဆရာ အာလီ ဖတ်ခိုင်းသဖြင့် Discovery of India ကို ကျွန်တော် အစ၊ အဆုံး ဖတ်ရပါသည်။ ။ ခေါ်ပြီး ဆွေးနွေးလေမည်လားဟု တွေးပြီး အချို့ နေရာများ တွင် ကျွန်တော် တစ်ခေါက်မက ဖတ်ပါသည်။ ။

ဤစာအုပ်ကို ကျွန်တော် မမေ့နိုင်ပါ။ ၁၉၉၄-၉၅ နှစ်ခန့်တွင် ကျွန်တော် သီတဂူဆရာတော်ကို ဖူးမြော်ရပြီး ဆရာတော် ပြင်ဆင်နေသော "သီတဂူကမ္ဘာ့ဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်" အကြောင်း ကြားသိရ၏။ ဆရာတော်ကစဖြစ်အောင် သင်တန်းအချို့ စတင်နေကြောင်း၊ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် အင်္ဂလိပ်စာ သင်ပေးနေကြောင်း မိန့်ပါသည်။ ။ ဆရာတော်သည် ဦးပဉ္စင်း၊ သီလရှင်၊ ကိုရင်၊ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား လိုချင်သူ ၂၅-၃၀ ခန့်ကို အဆင့်မသတ်မှတ်ဘဲ နေရူးရေးသော Glimpses of W

orld History ကို ဖတ်ပြနေကြောင်း မိန့်ကြားပါသည်။ ။

ထိုစဉ်က ဆရာတော်၏ စာသင်ပုံမှာ အင်္ဂလိပ်စာ စသင်နေသူရော၊ အထိုက်အလျောက် တတ်ပြီးသူကိုပါ Glimpses ကို အတူထား ဖတ်ပြခြင်း ဖြစ်၏။ "ရသလောက်ယူ၊ တတ်နိုင်သလောက်ယူ" မူနှင့် သင်ကြားခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ဆရာတော်နှင့် ဆက်လက်ဆွေးနွေးသောအခါ ကျွန်တော်က မန္တလေးတက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်တွင် Discovery of India ရှိကြောင်း လျှောက်ထားပါသည်။ ။ ကျွန်တော်လည်း ပါဝင်ကုသိုလ်ယူရန်အတွက် ၎င်းစာအုပ်ကို သုံးပြီး သီတဂူတွင် အင်္ဂလိပ်စာဖတ်ပြရန် ဆရာတော်ထံ ကျွန်တော် အာမခံခဲ့မိသည်။ ။ ကျွန်တော် အလုပ်မဖြစ်ပါ။ ရန်ကုန်သို့ ကျွန်တော် အလုပ်ပြောင်းရပါသည်။ ။

ရန်ကုန်တွင် ဝါသနာပါသော သင်ကြားမှုဖြင့် ကျွန်တော် "ဖြည့်စွက် ဝမ်းစာရှာရင်း" ဆရာ ဦးချစ်သိန်းဦးနှင့် တွေ့ဆုံသိကျွမ်းရပါသည်။ ။ သူ့ထံမှာ Discovery of India (abridged edition) ကို တွေ့သဖြင့် ကျွန်တော် ငှားပြီး မိတ္တူပွားထားပါသည်။ ။

နှစ်များ မကြာမီ အငြိမ်းစားဘဝတွင် ကျွန်တော် စာရေးစပြုပါသည်။ ။ ပထမ စတိုင်သစ်တွင် ရေးပါသည်။ (ရေးဖြစ်အောင် တိုက်တွန်းသော ဆရာကိုတာကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။) စတိုင်သစ် ရပ်ပြီး ချင်းတွင်းမဂ္ဂဇင်းကို ကိုတာက ထုတ်ဝေသဖြင့် သမိုင်း၊ စာပေနှင့် ယဉ်ကျေးမှုနယ်စုံချင်ကြောင်း ပြောသဖြင့် ကျွန်တော် Discovery of India နှင့် ဆရာ အာလီကို သတိရပြီး ချင်းတွင်းတွင် လစဉ် ဘာသာပြန် ထည့်ပါသည်။ ။ လစဉ်ထည့်ခဲ့သော ဘာသာပြန်ကို စုပေါင်းသောအခါ ယခု စာအုပ်ဖြစ်လာပါသည်။ ။

ဤစာအုပ် ဖြစ်မြောက်လာသည့် အကြောင်းရင်းဖြစ်သော ကျွန်တော့်ဆရာ မစ္စတာ အာလီအာမတ်အကြောင်း ပြန်ကောက်ပါဦးမည်။

ဤလောကတွင် သူတော်စင်ဟု ကျွန်တော် ဆိုချင်သော ရှားရှားပါးပါး ပုဂ္ဂိုလ်များ တွင် ဆရာ အာလီ ပါဝင်ပါသည်။ ။

ဆရာ အာလီသည် မွတ်စလင် သူတော်စင်ဖြစ်ပါသည်။ ။

သူသည် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ (လုံးလုံးကြီး ကင်းသည် ဟု မဆိုင်သော်လည်း) အတော် နည်းသည် ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ။ ၁၉၅၈ ဝန်းကျင်၌ မန္တလေးတက္ကသိုလ် ဖြစ်ခါစတွင် ဌာနမှူးများ မော်တော်ကားတစ်စီး နိုင်ငံခြားမှ တင်သွင်းခွင့်လိုင်စင် ရကြသည်။ ။ အခြားဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးများက အကောင်းစား နောက်ဆုံးပေါ် ဆလွန်းကားကြီး ဝယ်ကြသည်။ ။

ဆရာ အာလီက မာဒေါ သုံးဘီးကားဝယ်သည် ၃၅၀၀/- ခန့်ပေးရသည် ဟု ကြားသိရ၏။

ဆရာအာလီက ဆင်းရဲလို့ ၊ မတတ်နိုင်လို့ ဆလွန်းကား မဝယ်နိုင်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကားတန်ဖိုးက ထိုစဉ်က ကျပ်တစ်သောင်းခန့်သာ ရှိပါသည်။ ။ ဆရာလခက တစ်လ တစ်ထောင်နှစ်ရာ (ပါမောက္ခအဖြစ် ၁၄၀၀/-) ဖြစ်ပါသည်။ ။ ထိုမျှမကပါ ဆရာသည် ချမ်းသာသော စစ်တွေမြို့ ဇာတိ မိသားစုမှ ပေါက်ဖွားလာသူဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ ။

တကယ် ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်နေသူ ဖြစ်ပါသည်။ ။ အဝင့်အဝါ လုံးဝမရှိပါ။ အိမ်နှင့်ကျောင်းပြန်တွင် စက်ဘီးပဲ စီးသည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းလျှောက်သည်။ ။

ဆရာသည် အိန္ဒိယမျိုးနွယ်သွေး ရာနှုန်းပြည့်ပါသူ ဖြစ်၏။ သို့သော် သူသည် မြန်မာနိုင်ငံသား စစ်စစ်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောပြဖူးပါသည်။ ။

ဆရာသည် ရခိုင်ဇာတိ စစ်တွေသားဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ ရှေးမြန်မာမင်း လက်ထက်ကပင် ရောက်ရှိနေသော မိသားစုဟု ဆိုပါသည်။ ။

မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ခေတ်တွင် "တိုင်းရင်းသားကိုမှ ဦးစားပေးမယ်" ဆိုပြီး မျိုးချစ် စိတ် ရှေ့တန်းတင်သောအခါ တချို့သူများက ဆရာ အာလီကို "ကုလား" အဖြစ် သဘောထားကြ သည်။ ။

တကယ်တော့ ဆရာ၏ မျိုးရိုးမှာ တိုင်းရင်းသား၊ နိုင်ငံသား ဖြစ်၏။

ဓာတ်ခွဲခန်းမှူး ဦးရွှေနီသည် ဆရာ အာလီ၏ လူရင်း ဖြစ်၏။ ဦးရွှေနီသည် ဆရာမိသားစုနှင့် အတူ စစ်တွေသို့ တစ်ခေါက်မက ရောက်ဖူးကြောင်း၊ သူ တည်းခိုသော ဆရာယောက္ခမ၏ တိုက်အိမ်ကြီးသည် အလွန်ကြီးမားခန့်ထည်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့ ကို ပြောပြဖူးသည်။ ။

ဆရာ အာလီသည် ချမ်းသာသော မိသားစုဝင် ဖြစ်သော်လည်း မဝင့်ဝါပါ။ အနေရိုးပါသည်။ ။ အငှားမဟုတ်သော ကိုယ်ပိုင်သုံးဘီးကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလာသော ပါမောက္ခ ဖြစ်၏။

ဘုရား၊ တရားကို ရိုသေကိုင်းရှိုင်းရာ၌ စံထားလောက်သည်။ ။ နေ့တိုင်း နေ့စာစား အိမ်ပြန်ပြီး နေ့ ၁ နာရီမှ ၂ နာရီအထိ ဘုရားဝတ်ပြုသည်။ ။ ဌာနသို့ပြန် လာပြီး ညနေ နောက်ကျမှ အိမ်ပြန်သည်။ ။ သူ ဘုရားရှိခိုးချိန်မှာ တော်ရုံ၊ တန်ရုံကိစ္စနှင့် သူ့ထံ ဖုန်းမဆက်ပါနှင့်ဟု မှာထားသည်။ ။ သောကြာနေ့ ညနေမှာ ဗလီသွားပြီး ဘုရားရှိခိုးသည်။ ။

ဆရာ အာလီ မန္တလေးတက္ကသိုလ်တွင် ရူပဗေဒဌာနမှူး
ပါမောက္ခအဖြစ် နှစ်ပေါင်း ၂၀ နီးပါး တာဝန်ထမ်းပြီး ၁၉၇၆-၇၇ ခန့်တွင်
အငြိမ်းစားယူသည်။ အသက် ၉၀ ကျော်တွင် ကွယ်လွန်ပါသည်။ ။

ဤကား ကျွန်တော့်ကို ညင်သာစွာ ပညာသင်ပေးခဲ့သော ကျွန်တော့်
ဆရာ သူတော်ကောင်း မစ္စတာ အာလီအာမတ်အကြောင်း အမှတ်တရ
ရေးခြင်းဖြစ်ပါ၏။ Discovery of India နှင့် ကျွန်တော့်အား ထိတွေ့စေ
သော ဆရာ၏ ကျေးဇူးကို ဤစာအုပ် ဘာသာပြန်ဆိုရင်း တသသ အမှတ်
တရနေကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။

အခြားကျေးဇူးတင်ရမည့်သူများမှာ အဆက်မပြတ် အားပေးပြီး
မူကြမ်းကို ဖတ်ရှုဝေဖန်သော ဇနီး ဒေါ်မြမြဆွေ၊ ချင်းတွင်းမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ
ဆရာ ကိုတာ၊ ချင်းတွင်း တာဝန်ခံနှင့် မုံရွေးစာအုပ်တိုက် တာဝန်ခံ
ဦးဝင်းကျော်ထွန်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။ ။ သူတို့ ကို ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း။

ဘိုးလှိုင်
၂၀၀၈ ခု နိုဝင်ဘာ ၁၇ ရက်နေ့။

နေရူး၏ ရှေ့စကား

ဤစာအုပ်ကို အာမက်နာဂါရဲတိုက် အကျဉ်းထောင်အတွင်း၌ ကျွန်တော် ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ၁၉၄၄ ခု ဧပြီလမှ စက်တင်ဘာလအထိ ၅ လကြာပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ထောင်တွင်းအတူနေ မိတ်ဆွေရောင်းရင်းများက ကောင်းကြပါသည်။ ကျွန်တော်၏ စာမူကို ဖတ်ရှုပြီး အကြံဉာဏ်ကောင်း ပေးကြပါသည်။ ထောင်တွင်း၌ စာအုပ်ကို ပြင်ဆင်ရေးသားသောအခါ သူတို့ ပေးသောအကြံကို ကျွန်တော် အသုံးပြုပြီး ပြင်ဆင်ခြင်း၊ ဖြည့်စွက်ခြင်း ပြုလုပ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ရေးသားသမျှအတွက် ကျွန်တော်သာ တာဝန်ရှိကြောင်း မည်သူတစ်ဦး၊ တစ်ယောက်တွင် မျှ တာဝန်မရှိကြောင်းကို အထူးဖော်ပြရန် လိုမည်မထင်ပါ။ ထို့အတူ အာမက်နာဂါတွင် ထောင်တွင်းစံ ရောင်းရင်း ရဲဘော်များကို ကျေးဇူးများ စွာတင်ပါကြောင်း ကျွန်တော် ဖော်ပြပါသည်။ သူတို့ နှင့် ပြောဆိုဆွေးနွေးရသဖြင့် ကျွန်တော် မသိနားမလည်သည့် အိန္ဒိယသမိုင်းနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အကြောင်းအရာများကို ရှင်းလင်းစွာ သိရပါသည်။ ။ ထောင်ဆိုသည် မှာ နေချင်စဖွယ် နေရာမဟုတ်ပါ။ နှစ်ရှည်လများ နေရမည်ဆိုက ပို၍ ပင် နေချင်ဖွယ်ကောင်းသော နေရာမဟုတ်ပါ။ သို့သော် ထောင်ထဲမှာ ပင် ထူးထူးခြားခြား အစွမ်းရှိပြီး ယဉ်ကျေးသော ပုဂ္ဂိုလ်များ စွာနှင့် ကျွန်တော် အတူနေခွင့်ရသဖြင့် ကျွန်တော့် အတွက် များ စွာ အကျိုးရှိပါသည်။ အခွင့်ထူးတစ်ရပ်ဟု ပင် ဆိုရ

ပါမည်။ ဤပုဂ္ဂိုလ်များ သည် ဘဝအတွေ့အကြုံ စုံလင်သူများ ဖြစ်၏။

အာမက်နာဂါမှ ကျွန်တော်၏ ရောင်းရင်း (၁၁) ယောက်သည် အိန္ဒိယပြည်၏ ဒေသအစုံ၊ အလွှာအမျိုးမျိုးမှ ဖြစ်သည် ။ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်၏။ သူတို့ သည် နိုင်ငံရေးနယ်တွင် သာမက အိန္ဒိယ ပညာရှိလောကကို နည်းအဖုံဖုံဖြင့် ကိုယ်စားပြုသူများ ဖြစ်၏။ ရိုးရာအသိပညာ၊ ခေတ်ပေါ် အသိပညာနှင့် ယနေ့ အိန္ဒိယ၏ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို သိကျွမ်းသူများ ဖြစ်ပါသည် ။

အိန္ဒိယပြည်၌ သုံးစွဲနေသော အဓိက ဘာသာစကားအားလုံးအပြင် အတိတ်အိန္ဒိယတွင် အရေးပါခဲ့သော ရှေးဟောင်း ဘာသာစကားများကို ဤလူနည်းစုက ခြုံငုံမိပါသည် ။ စာပေအဆင့်မြင့် သူများ ပါဝင်ပါသည် ။ ရှေးဟောင်း ဘာသာစကားများမှာ သက္ကတနှင့် ပါဠိ၊ အာရဗစ်နှင့် ပါရှန်တို့ ဖြစ်သည် ။ လက်ရှိသုံးဆဲ ဘာသာစကားများမှာ ဟင်ဒီ၊ အူရဒူ၊ ဘင်္ဂါလီ၊ ဂူဂျရတ္တီ၊ မာရသီ၊ တေလဂူ၊ ဆင်ဒီနှင့် ဩရိယတို့ ဖြစ်၏။ ဤဘာသာစကား အားလုံးကို ကျွမ်းကျင်သူများ ထဲမှ ကျွန်တော် ပညာယူခွင့်ရခဲ့သည် ။ ကျွန်တော်၏ အကျိုးရှိအောင် သင်ယူနိုင်စွမ်းကသာ အကန့်အသတ်ရှိပါသည် ။ ကျွန်တော်၏ အပေါင်းအဖော်အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါသည် ။ သို့သော် မော်လာနာ အဗူကလမ်အဇတ်ကို အထူးဖော်ပြချင်ပါသည် ။ သူ၏ အသိပညာ ကြီးမားပါဘိ။ သူနှင့်နေရသဖြင့် အနေချောင်ပြီး ရွှင်ပျရသည် ။ တစ်ခါတစ်ခါ၌ ကျွန်တော့်အပေါ် သူ့ပညာ အလွှမ်းမိုးခံရသည် ။ ဂိုဗင်းဗာလာပန့်၊ နရိန္ဒြာဒေဝနှင့် အမ်အဆပ်အာလီတို့ ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ထည့်သွင်း ဖော်ပြပါသည် ။

ကျွန်တော် ဤစာအုပ်ကို ရေးသားပြီးစီးခဲ့သည် မှာ တစ်နှစ်နှင့် သုံးလ ကြာခဲ့ပါပြီ။ အချို့ အချက်အလက်များ သည် ခေတ်နောက်ကျန်လျှ

က် ရှိနေလေပြီ။ ဤအတောအတွင်းတွင် အဖြစ်အပျက် အမျိုးမျိုးလည်း ထပ်မံပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ပြင်ဆင်ရေးသားရန်၊ ဖြည့်စွက်ရန် ကျွန်တော့်တွင် ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်ပါသည်။ သို့သော် မလုပ်မိအောင် ကျွန်တော် ထိန်းပါသည်။ တကယ် လုပ်နိုင်မည်လည်း မဟုတ်ပါ။ ထောင်တွင်းဘဝသည် အပြင်နှင့်မတူပါ။ ထောင်ပြင်ပတွင် အားလပ်ချိန်မရ၊ တွေးတောချိန်မရ၊ အအားနေခွင့် မရ၊ ရေးပြီးစာအုပ်ကို ပြန်ဖတ်ဖို့ ပင် ကျွန်တော် အချိန်ပေးရန် အခက်ကြုံရပါသည်။ ကျွန်တော့်လက်ရေးနှင့် ရေးထားသော စာမူကို ထောင်မှ ထွက်သောအခါ လက်နှိပ်စက်နှင့်ပြန်ကူးပါသည်။ လက်နှိပ်စက် စာမူကိုပင် ကျွန်တော် ပြန်ဖတ်ဖို့ အချိန်မရပါ။ စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး နှောင့်နှေးနေရသည်။ ဤတွင် ကျွန်တော့်၏ သမီး အင်ဒီရာက ကျွန်တော့်ကို ဝင်ပြီးကူညီပါသည်။ စာအုပ်ဖြစ်သည် အထိ သူပဲ ဆက်လုပ်ပါသည်။ စာအုပ်မှာ ထောင်ထဲတွင် ရေးခဲ့သည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ပိတ်စကား (Postscript) မှ တစ်ပါး အဖြည့်၊ အပြင် မပါဝင်ပါ။

တခြား စာရေးဆရာများက သူတို့ ရေးသမျှအတွက် ဘယ်ပုံ၊ ဘယ်နည်း ခံစားရသည် ကို ကျွန်တော် မသိပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ်ရေးခဲ့သော အတိတ်မှ စာကို ပြန်လည်ဖတ်ရှုရသောအခါ တစ်မျိုးခံစားရသည်။ မူမှန် နေထိုင်မှုလည်း မဟုတ်၊ လွတ်လပ်ခွင့်လည်း မရှိသော ထောင်သားဘဝတွင် ရေးခဲ့သောစာကို အပြင်မှာ ပြန်ဖတ်ရသောအခါ ခံစားချက်မှာ ပို၍ ပြင်းထန်လာပါသည်။ တခြားသူရေးသော ကျွန်တော် သိပြီးသား အကြောင်းအရာကို ဖတ်ရသလို ကျွန်တော် ခံစားရသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ရှိနေ၏။ သို့သော် ကျွန်တော် မဟုတ်။ ဤကား ကျွန်တော် ကြုံခဲ့ရသော ဘဝအပြောင်းအလဲ ဖြစ်ပေသည်။

ဤသို့ပင် ကျွန်တော် ခံစားရသည်။ ဤကား ကျွန်တော်ရေးသော

စာအုပ်ပါတည်း။ သို့သော် ကျွန်တော်ချည်း ရေးသည် မဟုတ်ပါ။ ယနေ့ ရှိနေသော ကျွန်တော် ရေးသည် မဟုတ်။ အတိတ်တစ်ခါက တခြားပုဂ္ဂိုလ်များ နှင့် ရောခဲ့သော ကျွန်တော်ရေးသားခဲ့ခြင်းပါတကား။ ထိုအတိတ်အခါသည် တဒဂံအဖြစ် ယခုမှ မှေးမှိန်ကွယ်ပျောက်သွားလေပြီ။ အမှတ်ရစရာတွေသာ ကျန်တော့သည် ။

ဂျပင်ဘာလကနေရူး
အာနန္ဒာဘာဝနာ၊
အာလ္လဟဘတ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၂၉၊ ၁၉၄၅

(မှတ်ချက် - ယခု ဘာသာပြန်သောစာအုပ်သည် ချုံထားသောမူ abridged edition ဖြစ်ပါ သည် ။ မန္တလေးတက္ကသိုလ်တွင် ရှိသော စာအုပ်မှ မူလ ဖြစ်ပါသည် ။)

အခန်း (၁)

အာမက်နာဂါခံတပ်

လန့်စိတ်ကြောထောင်တွင်းမှာ (၁၃ ဧပြီ ၁၉၄၄)

ကျွန်တော်တို့ ကို ဤနေရာသို့ ခေါ်လာတာ လပေါင်း (၂၀) ကြာခဲ့ပြီ။
၉ ကြိမ်မြောက် ကျွန်တော် ထောင်ထဲရောက်ရခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်
တို့ ဤနေရာရောက်လာစဉ် ဆန်းသစ်စလက ကျွန်တော်တို့ ကို ကြိုဆိုခဲ့
သည် ။ ထိုအချိန်မှ စပြီး လဆန်းချိန်ရောက်လေတိုင်း အော် ... ငါ့ထော
င်သက် နောက်တစ်လပြီးပြန်ပြီဟု ထောင်သက်ကို ရေတွက်မိ၏။ ကျွန်
တော်တို့ ထောင်ဝင်သောနေ့သည် ဒေဝါလီပွဲတော်ပြီးခါစ
လဆန်းရက်ဖြစ်လေသည် ။ ထောင်ထဲမှာ နေရစဉ် လမင်းသည် ကျွန်
တော်၏ အဖော်မွန် ဖြစ်၏။ လမင်းနှင့် ကျွန်တော် ကြာလေ
ရင်းနှီးလေဖြစ်လာသည် ။ ဤကမ္ဘာမှာ လှပသော အရာတွေ
ရှိနေသေးကြောင်း ကျွန်တော့်ကို လမင်းက သတိပေးနေသည် ။ လူ့ဘဝ
မှာ အတက်အကျရှိသည် ။ အမှောင်ပြီးတော့ အလင်းလာမြဲ။ သေခြင်းန
ှင့် ပြန်လည်မွေးဖွားခြင်းတို့ လည်း ပြီးဆုံးသည် မရှိ။ တစ်ခုပြီးလျှင် တစ်
ခု၊ တစ်ကျော့ပြန်လာမည်။ လဆန်းနှင့် လဆုတ်ကို ကျွန်တော် သေသေ
ချာချာ ရှုမှတ်ပါသည် ။ ဆိတ်ငြိမ်သော ညချမ်းမှာ လရောင်အောက်က

အရိပ်တွေ ရှည်ထွက်နေသည် ကို ကျွန်တော် သတိနှင့် ကြည့်သည် ။
တိုးတိုးသံ၊ လေချွန်သံ ကြားရသော အရုဏ်ဦးမှာ လည်း လမင်းကိုကြ
ည့်သည် ။ နေ့တွေ ရေတွက်ဖို့ ၊ လတွေကို မှတ်သားဖို့ လမင်းသည် မည်
မျှအသုံးဝင်သနည်း။ လမင်း၏ ပုံသဏ္ဌာန်နှင့် အရွယ်အစားကို ထောက်
ချင့်လျှင် တစ်လတာ၏ ဘယ်ရက်ကို ရောက်နေပြီ သိနိုင်၏။
ပြက္ခဒိန်အဖြစ် အသုံးချလျှင် အလွန် အသုံးတည့် ၏။
(အခါအားလျော်စွာ ပြင်ဆင်ပေးရန်တော့ လိုသည် ။) လတွေရက်တွေ
ကို မှတ်သားပြီး ရာသီ ကူးပြောင်းချိန်ကို စောင့်မျှော်ရန်အတွက် တောင်
သူလယ်သမားများက အသုံးချသည် ။

ကျွန်တော်တို့ ကို ပြင်ပကမ္ဘာနှင့် လုံးဝအဆက်ဖြတ်ထားသည် ။ ရ
က်သတ္တ (၁) ပတ်ကြာသွား ၏။ အပြင်နှင့် ဘာအဆက်အသွယ်မှ မရ
သေး။ အင်တာဗျူးမလုပ်ရ။ စာပေးစာယူခွင့်မပြု။ သတင်းစာလည်း မဖ
တ်ရ။ ရေဒီယိုနားထောင်ခွင့်မပေး။ ကျွန်တော်တို့ ဤနေရာရောက်နေ
သည့် သတင်းကို အစိုးရလျှို့ဝှက်ချက်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည် ။ ကျ
ွန်တော်တို့ ကို ထိန်းသိမ်းရသော တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များမှ တစ်ပါး အခြား
မည်သူမျှ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်မှာ ရှိသည် ကို သိခွင့်မရှိ။

သို့သော် အိန္ဒိယတစ်ပြည်လုံးက ကျွန်တော်တို့ ဘယ်မှာ ရှိသည် ကို
သိပါသည် ။ သနားစဖွယ် အစိုးရလျှို့ဝှက်ချက်ပါတကား။ (State secre
t ဟု နေရူးက သုံးနှုန်း၏။ State secret ကို နိုင်ငံတော် လျှို့ဝှက်ချက်
ဟု ပြန်ဆိုသင့်သည် ။ သို့သော် ထိုစဉ်က အိန္ဒိယသည် ကျွန်နိုင်ငံ ဖြစ်
၏။ အစိုးရရှိသော်လည်း ကျွန်နိုင်ငံဖြစ်နေသည် ။ အချုပ်အခြာအာ
ဏာပိုင်သည့် နိုင်ငံတော် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ‘အစိုးရလျှို့ဝှက်ချက်’
ဟု ပြန်ဆိုမှ သာ ဆီလျော်မည်ဟု မှတ်ယူရသည်။)

ထောင်ကျချိန်နှင့် တိုက်ပွဲခေါ်သံ

ထောင်ထဲတွင် အချိန်၏ သဘာဝသည် ပြောင်းလဲသွားပုံရ၏။ ‘ယခု’ ဆိုသော အချိန်သည် လုံးဝမရှိသလို ဖြစ်၏။ မရှိတော့သောအတိတ်နှင့် ယခုကို ခွဲခြားသိနိုင်စေမည့် နိမိတ်အာရုံ ပျောက်ကွယ်နေသည် ။ အတိတ်နှင့် ပစ္စုပ္ပန် ခွဲခြားနိုင်အောင် အသိမဖြစ်ပေါ်တော့ပါ။ တာဝန်ရှိ တကယ်ဖြစ်ပျက်နေသော ပြင်ပလောကမှ သတင်းများ သည် အိပ်မက်ဖြစ်နေ၏။ ပြင်ပအာရုံက သိအပ်သော အချိန်ကွယ်ပျောက်နေသော်လည်း ၊ ခန္ဓာကိုယ်၏ အတွင်းအာရုံက သိနေသော အချိန်ကတော့ ရှိနေသေး၏။ သို့သော် အာရုံအပျော့စားဖြစ်လေသည် ။ အတိတ်၌ ဖြစ်စေ၊ အနာဂတ်၌ ဖြစ်စေ၊ တကယ့်ဖြစ်ရပ်တွင် အသိစိတ်က ဝင်စားနိုင်သော အခိုက်အတန့်၌ သာ ထိုအာရုံဖြစ်ပေါ်၏။ ဩဂတ်စတေး ကွမ်းတီပြောသလို ကျွန်တော်တို့ သည် လူသေ၏ ဘဝကို နေနေရသည် ။ အတိတ်ထဲမှာ ပိတ်လှောင်ခံထားရသည် ။ ဤအဖြစ်သည် ထောင်သားဘဝတွင် ပိုပြီး ပီပြင်၏။ ထောင်ထဲတွင် အတိတ်ကို အမှတ်ရချင်စိတ်နှင့် အနာဂတ်ကို မျှော်ချင်စိတ်တို့ လွှမ်း၏။ စိတ်သည် အချုပ်နှောင်ခံရပြီး အာဟာရပြတ်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည် ။

အတိတ်တွင် မပြောင်းလဲခြင်း လက္ခဏာနှင့် အစဉ်တည်မြဲခြင်း လက္ခဏာ များ ရှိ၏။ ဆေးရေးပန်းချီလို၊ ကြေးရုပ်ထုလို မပြောင်းမလဲ ရှိမြဲ ရှိနေသည် ။ ပစ္စုပ္ပန်သည် မုန်တိုင်းပမာ ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်ရပ်များ၏ ရိုက်ခတ်မှုကို ခံရ၏။ အတိတ်ကတော့ ထိုရိုက်ခတ်မှုမျိုးကို မခံရတော့ပါ။ စိတ်သည် ဒုက္ခကြုံပြီး သောကဖိစီးခံနေရ၏။ ထိုစိတ်ကို အတိတ်က ညှို့ပြီး ခိုလှုံနားနေစရာ အကန့်များ ဆီသို့ ဆွဲခေါ်သည် ။ ထိုဆီသို့

ရောက်သော် စိတ်သည် အေးငြိမ်းသွား၏။ အန္တရာယ် ကင်းသွား၏။
လောကုတ္တရာရေးဖက်သို့ပင် အာရုံဝင်စား၍ ရ လာလေသည် ။

သို့သော် ဤထောင်၌ နေရသောဘဝကား အသက်ရှင်နေခြင်းမဟုတ်။ ပဋိပက္ခ၊ ဒုက္ခ ကြုံနေသော ပစ္စုပ္ပန်နှင့် ထောင်သားကြားတွင် အဆက်အသွယ်မရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည် ။ အနုပညာသည် အနုပညာအတွက် ဆိုသလိုမျိုးဖြစ်နေ၏။ ဘာတစ်ခုမျှ လုပ်ကိုင်ဖို့ ဆန္ဒဇောမရှိသောကြောင့် အသက်ရှင်ခြင်း၏ လက္ခဏာပျောက်ကွယ်နေသည် ။ ဆန္ဒဇောမရှိလျှင် မျှော်လင့်ချက်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကုန်၏။ ဇီဝိန်စွမ်းပကားလည်း တရွေ့ရွေ့ချုပ်၏။ အနိမ့်စားဘဝ၌ မသေရုံ အသက်ရှင်နေသည် ။ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းနှင့် ဒွန်တွဲနေသည် ။ ကျွန်တော်တို့သည် အတိတ်၏ အကျဉ်းသားလည်း ဖြစ်ကြရလေပြီ။ အတိတ်၏ မလုပ်မယှက်သော သဘောသည် ကျွန်တော်တို့ ကို တွယ်ကပ်လေပြီ။

အတိတ်သည် ကျွန်တော်တို့ နှင့်ထာဝစဉ် အတူရှိနေ၏။ ကျွန်တော်တို့ နှင့်အတူ ရှိရှိသမျှသည် အတိတ်မှ လာ၏။ အတိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်နေသည် ။ အတိတ်ကို နားမလည်လျှင် မိမိ၏ ကိုယ်တွင်း၌ တွယ်နေသော တရားအဖြစ် အတိတ်ကို မရှုတတ်လျှင် ပစ္စုပ္ပန်ကို နားလည်နိုင်စွမ်း ရှိမည် မဟုတ်။

အတိတ်ကို ပစ္စုပ္ပန်နှင့် ဆက်တွဲပြီး အနာဂတ်ဆီသို့ ခေါ်ဆောင်ရမည်။ ပေါင်းစပ်၍ မရနိုင်သော နေရာတွင် တော့ ဖြတ်တောက်ပစ်ရမည်။ ဤအစုအပေါင်းမှ လှုပ်ရှားတုန်ခါလျက် အသက်ဝင်ပြီး ဉာဏ်နှင့်ကံ (အလုပ်)ကိုဖြစ်စေသည် ။ ဤကား ဘဝတည်းဟူသော အသက်ရှင်ခြင်းပေတည်း။

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးချင်းအတွက်သာမက၊ လူတစ်မျိုးလုံးအတွက်လည်း ရှု

ည်သော အတိတ်သည် နောက်ခံအကြောင်းရင်းအမျိုးမျိုးဖြစ်ပေါ်စေ၏။ အတိတ်သည် ကံကိုပြုအံ့ဆဲဆဲ၌ စိတ်ကိုပြဋ္ဌာန်း ၏။ လူမျိုး၏ သညာ၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏ ဗီဇ၊ ပတ်ဝန်းကျင်၏ လေ့ကျင့်သင်ကြားမှု၊ မသိလိုက်မသိပါဆန္ဒ၊ စိတ်ကူးစိတ်သန်း၊ အိပ်မက်နှင့် ပြုပြုသမျှသော ကံ (အလုပ်ဟူသမျှ) သည် ကြီးစွာသော အပေါင်းအစု ဖြစ်၏။ ၎င်းက တစ်ဖန် ကံအသစ်ကို ဖြစ်စေသည် ။ တစ်ခုသော အတိုင်းအတာအထိ အနာဂတ် ကို ပြဋ္ဌာန်းသည် ။ အနာဂတ်ကို ပြဋ္ဌာန်းသော ပဓာနတရားလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ သို့သော် ‘ဒီလိုလုပ်တိုင်း ဒီလိုဖြစ်သည် ’ ဆိုသော ကံသေကမ္မဒိဋ္ဌပြဋ္ဌာန်းခြင်း (ဒီတာမင်နစ်ဇင်) တော့ မဟုတ်ပေ။

လူမှာ လွတ်လပ်ခွင့် တကယ်ရှိမရှိ ကျွန်တော် မသိပါ။ အရာရာသည် အလိုလို ပြဋ္ဌာန်းထားပြီး ဖြစ်သလော။ ဤဒဿနပြဿနာကို ကျွန်တော် နားမလည်ပါ။ လူသည် သူဖြစ်ချင်တာဖြစ်အောင် လုပ်ခွင့်ရှိမရှိကို ကျွန်တော် မဝေခွဲနိုင်ပါ။ ထွေပြားလှသော အတိတ်ဖြစ်ရပ်ပေါင်းများစွာက အရာများစွာအပေါ်၌ ဩဇာပေးပြီး ပြဋ္ဌာန်းနေပုံရပါသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ ပုဂ္ဂိုလ်ကို စိုးမိုးချုပ်ကိုင်၏။ ဤကား လောကကို ကြိုက်သလို စီမံလို့မရသော တရားဓမ္မ အနတ္တပေတည်း။

အဖြေမတွေ့နိုင်သော ဒဿနရေးရာနှင့် လောကုတ္တရာကိစ္စများ အတွက် ကျွန်တော် ခေါင်းရှုပ် ခံလေ့မရှိပါ။ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နေမည် ။ သို့မဟုတ် အလုပ်လုပ်ဖို့ တွေးတောနေလေ့ရှိသည် ။ အလုပ်လုပ်ခွင့်မရသော အချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် အလုပ်အတွက် ပြင်ဆင်ရန် အတွေးဝင်လျက် ရှိနေမည်။

‘လုပ်လော့’ ဟု တိုက်ပွဲခေါ်သံက ကျွန်တော်တို့ ကို ဆင့်ခေါ်နေတာ ကြာလေပြီ။ ဉာဏ်နှင့် ကင်းသော အလုပ်မဟုတ်။ ဉာဏ်မှ ပေါက်ဖွား

သော လုပ်ငန်းစဉ်ဖြစ်သည်။ ။ ဉာဏ်နှင့် အလုပ်သည် သိပ်ပြီး သဟဇာတဖြစ်လေ့မရှိ။ ဉာဏ်က ကံ (အလုပ်)ကို ရှေ့ဆောင်ပြီး ကံက တစ်ဖန် ဉာဏ်ကို ပြန်၍ အားဖြည့်မည်။ ဤသို့ ဖြစ်လာခဲ့သော် ကျွန်တော်သည် ထိုအခိုက်၌ လူဖြစ်ရကျိုးနပ်ပါတကားဟု ခံစားရ၏။ သို့သော် ထိုကာလမျိုးသည် ရှားပါးပါတိ။ များ သောအားဖြင့် ကံနှင့် ဉာဏ်မဟပ်မိဘဲ အချင်းချင်း ချေသည် ၊ ဖျက်သည် ။ ဟပ်မိအောင် အားထုတ်သော်လည်း အချည်းအနှီးဖြစ်တတ်သည်။ ။ ရှေးနှစ်ပေါင်း အတော်ကြာခဲ့ချိန်က ကျွန်တော်သည် စိတ်ဇောရှေ့ဆောင်မှုဖြင့် အလုပ်ထဲတွင် အကြာကြီး နှစ်မွမ်းနေခဲ့ဖူး၏။ ပျို့ရွယ်သော နေ့ရက်များကား ကျွန်တော်နှင့် ဝေးခဲ့လေပြီဟု ထင်ရ၏။ နှစ်တွေ လတွေ ကုန်သွားသောကြောင့်သာ မဟုတ်ပါ။ အတွေ့အကြုံတည်းဟူသော အဏ္ဏဝါပြင်ကျယ်နှင့် နာကြည်းသော ခံစားချက်များက ထိုနှစ်၊ လများကို ယခုမျက်မှောက်နှင့် စည်းခြားထားသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ရှေးက ရှိခဲ့သော တက်ကြွမှုတွေ ယခု လျော့ပါးသွားလေပြီ။ လွတ်ထွက်သွားတတ်သော ဇောတွေလည်း အားပျော့သွားပါပြီ။ ဆန္ဒနှင့် ဒေါသကိုလည်း ရှေးကထက် ကျွန်တော် ချုပ်တည်းနိုင်ပါပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ အတွေးသည် အဟန့်အတား ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် စိတ်ထဲမှာ သေချာနေပါလျက် နောက်ပိုင်းတွင် မသေချာစိတ် ဝင်လာတတ်၏။ အသက်အရွယ်ကြောင့် ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ သို့မဟုတ် ကျွန်တော်တို့ ခေတ်၏ လက္ခဏာလည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ ။

သို့ဖြစ်သည့်တိုင် ကျွန်တော့်မှာ ‘လုပ်လိုက်ချင်စိတ်’ ပေါ်လာသေး၏။ တစ်ခါတစ်ခါမှာ အတွေးကျွံနေတတ်သည်။ ။ အန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်ပြီး သေဘေးကို ပြက်ရယ်ပြုခဲ့သဖြင့် ‘တဒင်္ဂီသာယာမှု’ ကလေးတွေ ခံစားခဲ့ဖူးပါသည်။ ။ ထပ်မံပြီး ခံစားချင်စမ်းပါတိ။ သေရမည်ကို ကျွန်တော်

ကြောက်သည် မထင်ပါ။ သို့သော် သေခြင်းကို ကျွန်တော် ကြိုက်သည်
လည်း မဟုတ်။ ဘဝကို အချည်းအနှီးဟု ကျွန်တော် မထင်။ မနေအပ်ဟု
၍ လည်း သဘောမရ။ ဘဝကို ကျွန်တော် မြတ်နိုးသည် ။
တွယ်တာဆဲဖြစ်သည် ။ မမြင်မတွေ့နိုင်သော အတားအဆီးများက ကျွန်
တော့်ကို ဝန်းရံနေ၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်နည်းနှင့် ကျွန်တော့်ဘဝကို ခံ
စားကြည့်ချင်သည် ။ ဤဆန္ဒကြောင့် ကျွန်တော် ဘဝကို အရင်းတည်ပြီး
'ကစား' သည် ။ ချောက်ကမ်းပါးအစွန်မှ လှမ်းကြည့်သည် ။ ကျွန်တော်
သည် ဘဝ၏ ကျွန်ခံဖို့ မဟုတ်။ ဘဝနှင့်ကျွန်တော်၊ ကျွန်တော်နှင့် ဘဝ
ရှေးကထက် ပိုပြီး အပြန်အလှန် တန်ဖိုးထားနိုင်ကြရန် ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော် လေယာဉ်မောင်းသမားဖြစ်ရလျှင် ကောင်းမည် တွေးမိ၏
။ ဘဝသည် နှေးကွေးပြီး ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းလာသောအချိန်၌ ကျွန်
တော် မိုးပေါ်ပျံတက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဤသို့ ပြောနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ငါ့စိတ်မှာ အရာရာချိန်ဆတော့။
လာမည့်နှစ်တွေမှာ အသက်မပါ။
ကုန်ခဲ့တဲ့ ကာလလည်း အသက်မဲ့၊
နေရမဲ့ ဒီဘဝနဲ့ ကြုံတွေ့မဲ့ ဒီသေခြင်း၊
သင့်တင့်အောင် လုပ်ရုံပဲပေါ့။

အတိတ်နှင့် ပစ္စုပ္ပန်တို့ ၏ ပစ္စယ

ကျွန်တော့်မှာ လုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ်ရှိသည် ။ ဘဝအတွေ့အကြုံလိုချင်
သော ဆန္ဒရှိသည် ။ ၎င်းတို့ က ကျွန်တော်၏ အတွေးအမြင်နှင့်လုပ်
သော အလုပ်ကို ပုံဖော်ပေးသည် ။ မပြတ်တမ်း တွေးတောနေခြင်းသည်

အလုပ်တစ်မျိုးဖြစ် လာပြီး နောင်လုပ်မည့် အလုပ်၏ အပိုင်းကဏ္ဍလည်း ဖြစ်၏။ အတွေးသည် ဒြပ်မဲ့မဟုတ်။ ဗလာသက်သက်မဟုတ်။ အတွေးသည် ပြုသမျှ ကံနှင့်မကင်း (ကာယကံ မနောကံဟူ၍ ရှိသည် ။) ဘဝနှင့်လည်း မကင်း။ အတိတ်သည် ပစ္စုပ္ပန်ကို ညွှန်သော လမ်းပြ ဖြစ်လာ၏။ ထိုအထဲမှ အနာဂတ်ထွက်ပေါ်သည် ။ ကာလသုံးပါးသည် ခွဲမရအောင် လိမ်ယှက်နေ၏။ အစဉ်လိုက် တစ်ခုမှ တစ်ခု အကြောင်းအထောက်အပံ့ဖြစ်နေသည် ။

အတော်ကလေး အသက်အရွယ်ရမှ ကျွန်တော်သမိုင်းကို လေ့လာမိသည် ။ သမားရိုးကျ နည်းအတိုင်း မှတ်တမ်းဝင်ပြီး သမိုင်းအချက်အလက်များ ၊ သက္ကရာဇ်များကို တပုံတပင် ကျက်မှတ်ပြီး ကောက်ချက်ဆွဲသည့် နည်းလမ်းကို မလိုက်ပါ။ ဤအတိုင်း လေ့လာလျှင် သင်ခန်းစာတို့သည် ကျွန်တော်၏ ဘဝနှင့် ကင်းကွာပေလိမ့်မည်။ သမိုင်းသည် ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှ မဟုတ်သလို ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သဘာဝလွန်၊ ဂန္ဓာရီဖြစ်ရပ်များ နှင့် တမလွန်အကြောင်းကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားမှု နည်းသည် ။ သိပ္ပံပညာကို ကျွန်တော် ပို၍ စိတ်ဝင်စားသည် ။ ကျွန်တော်တို့၏ လတ်တလောကိစ္စများကိုလည်း သိပ္ပံနည်းတူ စိတ်ဝင်စားသည် ။

ကျွန်တော်ရေးရေးသာ သတိထားမိသော အတွေးအမြင်၊ ခံစားချက်နှင့် လှုံ့ဆော်မှုများက စုပေါင်းပြီး ကျွန်တော် ကာယကံမြောက် လုပ်မိအောင် တွန်းပို့သည် ။ ထိုကံ (အလုပ်) က တစ်ဖန် ကျွန်တော့်ကို အတွေးနယ်ထဲ ပြန်ပို့ပြီး ပစ္စုပ္ပန်ကို သိချင်နားလည်ချင်စိတ်ပေါ်အောင် လုပ်သည် ။

ပစ္စုပ္ပန်၏ အမြစ်သည် အတိတ်မှာ တွယ်နေသောကြောင့် ကျွန်တော် အတိတ်ဆီသို့ ပြန်၍ ကြည့်ရပြန်သည် ။ မျက်မှောက်ကို နားလည်စေနိုင်

မည့် သဲလွန်စတစ်ခုတလေ ရှိလေမည်လား။ ရှိလျှင် ထိုသဲလွန်စကို တွေ့ချင်သည် ။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် မေ့လျော့ပြီး ရှေး ရှေးနှင့် ရပ်ဝေးမြေခြားမှ ဖြစ်ရပ်များ ၊ ပုဂ္ဂိုလ်များ အကြောင်း အတွေး ကျံသွားသည် ။ သို့သော် ကျွန်တော့်အပေါ် မိုးနေသော ပစ္စုပ္ပန်အကြောင်းကို ဘယ်အခါမှ မမေ့ပါ။ အတိတ်သမိုင်းသည် ခေတ် သစ် သမိုင်းနှင့် ပူးသွား၏။ နာကြည်းဖွယ်၊ သာယာဖွယ်တို့ ဖြစ်သော ဖြစ်နေဆဲ ဖြစ်စဉ်ကြီးပေတည်း။

ပစ္စုပ္ပန်နှင့် ဆက်နွှယ်သော အတိတ်ကို ရှာဖွေသည့် အားထုတ်မှုကြောင့် လွန်ခဲ့သော (၁၂)နှစ်က "သမီးထံပေးစာများ " အဖြစ် "ကမ္ဘာ့သမိုင်း တစေ့တစောင်း" J.Nehru: Glimpses of World History စာအုပ်ကို ကျွန်တော် ရေးဖြစ်ခဲ့သည် ။ ဆယ်ကျော်သက် သမီးကလေး အတွက် ရည်စူးသောကြောင့် အတတ်နိုင်ဆုံး လွယ်လွယ်ရှင်းရှင်း ရေးပါသည် ။ သို့သော် ရေးသည့် အကြောင်းရင်းတွင် "ရှာဖွေလေ့လာ ရေးခရီး" ပါဝင်နေသည် ။ ဤအတွက် ကျွန်တော်သည် စွန့်စားခန်းဝင် နေရသည် ဟု ခံစားရ၏။ ခေတ်အဆက်ဆက်ထဲသို့ ကျွန်တော် ရောက် သွားရသည် ။

ရှေးရှေးယောက်ျား၊ မိန်းမတွေနှင့်တွေ့ပြီး မိတ်ဖြစ်ရသည် ။ ထောင် ထဲမှာ ကျွန်တော် အားလပ်ချိန်ရနေသည် ။ အလုပ်ကို ဘယ်အချိန်မှာ ပြီး အောင်လုပ်ရမည်ဟု လောဆော်ရန်မရှိ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်၏ စိတ် ကို လွှတ်ထားလိုက်သည် ။ ကိုယ်ပိုင်အမြင်ကို နေရာပေးပြီး အတိတ်တည်းဟူသော အရိုးစုပေါ်တွင် အသွေးအသားကို ဖြည့်ပြီး ရုပ်လုံးဖော်ကြည့်သည် ။

အားထုတ်မှုတစ်ရပ်ကြောင့် ကျွန်တော်၏ ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

ကို ရေးသားရပြန်သည်။ ။ ဤအကြိမ်၌ အတွေးနယ်သည် ကိုယ်နှင့်နီးနီး ပုဂ္ဂိုလ်များ နှင့်သာ ဆိုင်၏။ အခါသမယအားဖြင့်လည်း ကိုယ်နှင့်ဆိုင်သမျှသာ အကျိုးဝင်သည်။ ။

ဤ ၁၂ နှစ်အတွင်း ကျွန်တော်သည် အတော်ကလေးပြောင်းလဲခဲ့သည် ဟု ထင်သည်။ ။ အတွေးတွင် ပို၍ အားသန်လာသည်။ ။ လူအနေနှင့် ပို၍ သားသားနားနားဖြစ် လာပြီး၊ ပို၍ ထိန်းထိန်း သိမ်းသိမ်း ပြုမူလာသည် လည်း ဖြစ်ပေမည်။ ။ အတန်အသင့် အတ္တကင်းပြီး စိတ်ဓာတ်တည်ငြိမ် ရင့်ကျက်လာသည်။ ။ ဆွေးဖွယ်နှင့် ကြုံလျှင် သို့မဟုတ် ဆွေးဖွယ်ဟု ထင်မှတ်စရာနှင့်တွေ့လျှင် လွန်ကျွံသွားတတ်သော အကျင့်လည်း ရှေးကလောက် မရှိတော့ပါ။ ။ အလွန်ကြီး ဝမ်းနည်းဖွယ်ကို ကြုံသည့်တိုင် ကျွန်တော်သည် ယခင်လောက် ပရိဒေဝခံစားရခြင်း မရှိတော့ပါ။

အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ဖြစ်လာသနည်း။ ။
အလျော့ပေးသောစိတ်ကြောင့်လား။ ။ သို့မဟုတ် စိတ်မာကျောလာသောကြောင့်လား။ ။ အသက်အရွယ်ကြောင့် အင်အားစွမ်းပကားကျလာသောကြောင့်လား။ ။ ထောင်ထဲမှာ အနေကြာသောကြောင့်လား။ ။ သောကဖိစီးသောစိတ်က ထွက်ပေါက်ရှာသည်။ ။ ကြိမ်ဖန်များစွာ အထိအရိုက်ခံရသဖြင့် ခံစားမှုအာရုံတို့ လည်း လျော့ပါးလာသည်။ ။ ကမ္ဘာကြီးတွင် ဒုစရိုက်နှင့် အကုသိုလ်တို့ ထူပြောလှပါတကား၊ နည်းနည်းပို၊ နည်းနည်းလျော့သည့်တိုင် အကြောင်းထူးဖွယ် မရှိပါတကားဟူသော ခံစားချက် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ အတွက် ငြင်းပယ်၍ မရသော အရာတစ်ခုသာ ကျန်သည်။ ။ ဘာပဲလုပ်လုပ် သတ္တိရှိရှိ၊ သိက္ခာရှိရှိလုပ်ပြီး၊ မိမိဘဝကို ပုံဖော်ပေးမည့် စံထားဖွယ်ရာများကို လက်မလွှတ်ဖို့ သာ ဖြစ်သည်။ ။ သို့သော် ဤနည်းသည် နိုင်ငံရေးသမား ၏ လုပ်နည်းလုပ်ဟန် မဟုတ်ချေ။

ဘဝဒဿန

လွန်ခဲ့သော ၆ နှစ် ၇ နှစ်က အမေရိကန်စာအုပ်ထုတ်ဝေသူတစ်ယောက်က ကျွန်တော်၏ ဘဝအမြင် (ဒဿန) ကို စာတမ်းတစ်စောင် ရေးပေးပါဟု တိုက်တွန်းလာသည်။ သူစီစဉ်နေသော နှီးနှောဖလှယ်ပွဲတစ်ခုတွင် စာတမ်းတင်သွင်းရန် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ရေးချင်စိတ် ဖြစ်၏။ သို့သော် မရေးဘဲ ဆိုင်းတွင်နေသည်။ တွေးလေ မရေးချင်စိတ်ပေါ်လေ ခံစားရ၏။ ကျွန်တော် မရေးဖြစ်တော့ ချေ။

ဘဝကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမြင်သနည်း။ ကျွန်တော်၏ ဘဝဒဿန အဘယ်နည်း။ ကျွန်တော် မဖြေတတ်ပါ။ ခပ်ငယ်ငယ်တုန်းက ဆိုလျှင်တော့ ယခုလို တုံ့ဆိုင်းနေမည် မဟုတ်ပေ။ ဟိုတုန်းက ကျွန်တော့်မှာ အတွေးအခေါ်နှင့် ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပီပီပြင်ပြင် ရှိသည်။ ယခုတော့ ၎င်းတို့ မှေးမှိန် သွားလေပြီ။ အိန္ဒိယပြည်၊ တရုတ်ပြည်နှင့် ဥရောပတိုက်တွင် လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်များ သည် ရှုပ်ထွေးလှ၏။ ကပြောင်းကပြန်နိုင်၏။ စိတ်ပျက်ဖွယ် ကောင်း၏။ အနာဂတ်သည် ဝေဝါးသွားလေသည်။ အနာဂတ်ကို တစ်ချိန်က ကျွန်တော်၏ စိတ်တွင် ရှင်းရှင်းမြင်သလို ယခု မမြင်တော့ပေ။

ကျွန်တော် လက်ခံသော စံနှင့်ထားရှိသော ရည်မှန်းချက်များ သည် ယခုလည်း ရှေးက အတိုင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ရှေးကလို မထင်ရှား မတောက်ပတော့ချေ။ ရှေးအခါက ပန်းတိုင်သည် လင်းလက်နေ၏။ လူကို မာန်ဖြည့်ပြီး ခွန်အားပေး၏။ ယခုတော့ ချဉ်းကပ်နေဆဲ၌ ပင် ပန်းတိုင်သည် မှေးမှိန်လျက်ရှိနေ၏။ မိစ္ဆာတို့ အောင်ပွဲရသည့် အကြိမ်သည် အတန်ငယ်များ ၏။ ပို၍ ဆိုးသည် မှာ အမှန်ဟု ထင်မှတ်

ခဲ့သော အရာတို့ ပုံပျက်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ အကုသိုလ်ကြီးသော၊ လှည့်ဖျားတတ်သော၊ အရိုင်းအစိုင်းဘဝမှ အတန်အသင့်အဆင့်ရှိသော လူဖြစ်လာအောင် အဆင့်တက်ဖို့ နှစ်များစွာ ကြာခဲ့၏။ ဒုက္ခကို ရင်ဆိုင် ခိုင်းပြီး လေ့ကျင့်ခဲ့ရ၏။ လူ၏ စရိုက်သည် ထိုသို့ လုပ်ယူမှ ယဉ်ကျေးသ လော။ ဗီဇအဆိုးပါနေသလော။ ပစ္စုပ္ပန်တွင် ရော အနာဂတ်၌ ပါ သိသိ သာသာ ပြောင်းလဲသွားအောင် လူကို ပြုပြင်ရမည့်အရေးသည် မဖြစ်နိုင် သောကိစ္စဖြစ်နေလေသလော။

ကျွန်တော်၏ ဘဝပြဿနာ ချဉ်းကပ်ပုံသည် စောစောပိုင်းတွင် သိပ္ပံ ပညာကို အတန်အသင့် လက်စွဲပြု၏။ ၁၉-၂၀ ရာစု သိပ္ပံပညာကပေး သော မျှော်လင့်ချက်ကို အားကိုး၏။ ကျွန်တော်၏ ဘဝ လုံခြုံသည် ၊ ချမ်းချမ်းသာသာရှိသည် ။ ကျွန်တော့်မှာ ခွန်အားရှိသည် ။ မိမိကိုယ်ကို မိမိယုံကြည်မှု ရှိသည် ။ ထို့ကြောင့် မျှော်လင့်ချက်ကို ပို၍ အကောင်းမြင် လာသည် ။ ဝိုးတိုးဝါးတား လူသားဝါဒ တစ်မျိုးကို ကျွန်တော်နှစ်သက် လာသည် ။

ဟိန္ဒူ၊ အစ္စလမ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ ခရစ်ယာန် ဘာသာများ တွင် ကျွန် တော်တွေ့မြင်ရသော ကိုးကွယ်မှုပုံစံကို မနှစ်သက်ပါ။ ဆင်ခြင်တွေး တောတတ်သူများ ကျင့်သုံးသည့် ကိုးကွယ်မှုပုံစံကိုပင် ကျွန်တော် မကြို က်ပါ။ ဘာသာရေးတွင် အယူသည်းမှုများ ၊ အစွဲအလမ်းများ ပါဝင်နေသ ည် ။ သိပ္ပံနည်းမကျသော စဉ်းစားပုံတွေ ပါဝင်နေသည် ။ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပ တ်ကို ယုံကြည်အားထားနေသည် ။ အံ့ဖွယ်ရာများကို မစူးစမ်းမဆင်ခြင် ဘဲ ယုံကြည်လက်ခံနေသည် ။

သို့သော် ဘာသာတရားသည် လူ၏ စိတ်ပိုင်းလိုအပ်ချက်ကို ဖြည့်ဆ ည်းပေးလျက်ရှိကြောင်း ထင်ရှားသည် ။ ကမ္ဘာ့အများစု လူထုကြီးသည်

ဘာသာတစ်မျိုးမျိုးကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်ခြင်းမပြုဘဲ မနေနိုင်ကြချေ။
ဘာသာရေးကြောင့် လူချွန်လူမွန်ယောက်ျား၊ မိန်းမတွေ ပေါ်ထွက်ခဲ့သ
ည် ။ အမြင်တိုသူ၊ တစ်ယူသန်တစောက်ကန်း၊ သူရဲသဘက်ပမာ
လူဆိုးကြီးများ လည်း ဘာသာရေးထဲမှ ပင် ပေါ်ထွက်သည် ။ ခေတ်နှင့်
မဆီလျော်သည့်အပြင် ဆိုးကျိုးပင်ပေးသော ဘာသာရေး ကျင့်ထုံးအချို့
ရှိသော်လည်း အချို့ဘာသာရေးပညတ်များ သည်
လူ့ကျင့်ဝတ်စံနှုန်းများ အတွက် အခြေခံမူများ အဖြစ် ရှိနေဆဲဖြစ်ပေသ
ည် ။

သိပ္ပံပညာက ဘဝ၏ ရည်ရွယ်ချက်အကြောင်းကို သိပ်ပညာမပေးနိုင်
င်။ မပြောနိုင်ပေ။ သို့သော် သိပ္ပံသည် နယ်ချဲ့လျက်ရှိ၏။ မကြာမီ ဘဝအ
ကြောင်းနားလည်အောင် ချဉ်းကပ်လာနိုင်စရာ ရှိသည် ။ အသက်ရှင်နေ
ရသော ရည်ရွယ်ချက်ကို တစေ့တစောင်း မြင်သာအောင် အလင်းပြီးပြ
က်ပေးနိုင်ရာသည် ။ ရှေးက သိပ္ပံနှင့် ဘာသာရေးကြား ရှိခဲ့သော ပဋိပ
က္ခသည် ပုံပြောင်းလာလိမ့်မည်။ သိပ္ပံ နိဿရည်းကို စိတ်ခံစားမှုနှင့်
လောကုတ္တရရေးကိစ္စများ အတွက် အသုံးပြုလာပေလိမ့်မည်။

အချုပ်အားဖြင့် ဤကမ္ဘာအကြောင်း၊ ဤဘဝအကြောင်း ကျွန်တော်
စိတ်ဝင်စားပါသည် ။ အခြားလောကနှင့် တမလွန်အကြောင်း စိတ်မဝင်
စားပါ။ ဝိညာဉ်ဆိုသောအရာ ရှိမရှိ၊ နောက်ဘဝ ရှိမရှိ ကျွန်တော် ဘာမှ
မသိပါ။ အရေးကြီးသော ပြဿနာများ ပင် ဖြစ်လင့်ကစား ကျွန်တော် ၎
င်းတို့ အတွက် ဒုက္ခမခံတော့ပါ။ ကျွန်တော် ကြီးပြင်းရသော အသိုင်းအဝ
န်းတွင် ဝိညာဉ် (အတ္တမာန်) ရှိသည် ။ အကြောင်းအကျိုးဆက်စပ်သော
ကမ္မတရားကို ယုံကြည်သည် ။ နောက်ဘဝရှိသည် ။ ဤသည် တို့ ကား
ယုံကြည်လက်ခံရမည့် တရားဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော့်အပေါ် ဤတရားတို့
က ဩဇာသက်ရောက်သဖြင့် ကျွန်တော် တိမ်းညွတ်သည် ။ ရုပ်ခန္ဓာက

အနိစ္စသဘောဖြင့် ပျက်စီးသွားသော်လည်း ကျန်ရစ်မည့် ဝိညာဉ်ရှိနိုင်သည်။ ။ ကြောင်းကျိုးဆက်စပ်ပေးသော ကံ (ကမ္မ) တရားလည်း ယုတ္တိရှိသည်။ ။ ကနဦးအကြောင်းတရား (အကြောင်းရင်းတကာတို့ ၏ အကြောင်းရင်း) ကို ဖော်ထုတ်ရန်အတွက်မူ ပြဿနာ ဖြစ်နေသည်။ ။ ဝိညာဉ်ရှိသည် ဟု လက်ခံလိုက်လျှင် လူဝင်စားသည် ယုတ္တိ ရှိလာ၏။

ကျွန်တော် ဉာဏ်မမှီသော အရာကြီးရှိသည်။ ။ ထိုအရာကို "ဂေါ(ဒ)" (ထာဝရဘုရား) ဟု ကျွန်တော် အမည်မပေးလိုပါ။ ။ ဂေါ(ဒ) ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်တော် မယုံကြည်နိုင်စရာ များများ ပါဝင်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။ ဣဿရနိဗ္ဗာန အနန္တ တန်ခိုးတော်ရှင် ရှိသည် ဟူ၍ လည်း ကျွန်တော် မယုံပါ။ ။ ကိုယ်ပိုင် ဂေါ(ဒ) ရှိဖို့ လည်း အလွန်ယုတ္တိမတန်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ ။ ဧကောဝါဒ (monism) ကို ကျွန်တော် အထိုက်အလျောက် လက်ခံနိုင်သည်။ ။ ဝေဒန္တဒဿနလာ အဒ္ဓိတ္တဝါဒ (Advaita) သည် ကျွန်တော့်အတွက် ဆွဲဆောင်မှုရှိ၏။ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းနားလည်သည် တော့ မဟုတ်ပါ။ ။ ဤအကြောင်းအရာမျိုးတွင် ဉာဏ်ကွန့်နေ၍ လည်း အရာမရောက်နိုင်ကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ ။ ထို့ပြင် ဝေဒန္တနှင့် အခြားအလားတူ အယူများ တွင် ပါဝင်သော အဆုံးအမင်သည့်ကာလ (အနန္တအချိန်)၏ ဝိုးတိုးဝါးတား ပုံပန်းမဲ့သည့် အဖြစ်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ရွံစေသည်။ ။ သဘာဝ လောက၏ အမျိုးကြွယ်မှု၊ ပြည့်ဝစုံလင်မှုက ကျွန်တော့်ကို နှိုးဆွပေးသည်။ ။ အတွေးကို (အရာရာနှင့်) ဟပ်မိအောင် ညှိပေးသည်။ ။ ရှေးအိန္ဒိယ သို့မဟုတ် ဂရိတို့ ၏ ဘုရားမရှိ ဝါဒနှင့်လည်းကောင်း၊ ဘုရားပေါင်းစုံဝါဒနှင့်လည်းကောင်း သပ္ပာရဖြစ်အောင် ကျွန်တော် နေထိုင်နိုင် မည်ဟု စိတ်ကူးကြည့်မိသည်။ ။ သို့သော် ထိုအထဲ၌ "ဂေါ(ဒ)" မပါမှ ဖြစ်မည်။

လူ့ဘဝတွင် လူ့ကျင့်ဝတ်သိက္ခာစနစ်တစ်ခု ရှိအပ်သည် ဟု ကျွန်

တော်လက်ခံသည်။ သို့သော် ဤအချက်ကို ယုတ္တိဗေဒနှင့် ကျွန်တော် သက်သေမပြနိုင်ပါ။ ဂန္ထီကြီး အလေးအနက်ထားသော "လမ်းမှန်အလုပ်" (သမ္မာဝါယမ) ကို ကျွန်တော် သဘောကျသည်။ လူထုရေးရာလုပ်ငန်းတွင် ဂန္ထီကြီး၏ အရေးအပါဆုံးအလုပ်သည် ဤအလေးထားမှုဖြစ်သည် ဟု ကျွန်တော် သဘောရသည်။ သမ္မာဝါယမသည် အတွေးအခေါ်တစ်ရပ် အနေနှင့် အသစ်မဟုတ်ပါ။ သို့သော် လူ့ကျင့်ဝတ်သိက္ခာပုဒ် တစ်ရပ်ကို ကြီးမားလှသော လူထုကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုတွင် ကျင့်သုံးရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းချက်သည် ဆန်းသစ်လှ၏။ ဤအလုပ်သည် အလွန်ခက်ခဲ၏။ ရည်မှန်းချက်နှင့် လုပ်ကိုင်နည်းကို ခွဲခြားမရနိုင်သည် လည်း ဖြစ်နိုင်ပေ၏။ နှစ်ခုပေါင်းမှ တစ်ခုတည်းဖြစ်ချင်ဖြစ်ပေမည်။ ရည်မှန်းချက်အကြောင်းကို သာပြောပြီး နည်းလမ်းကို လျစ်လျူရှုသော လောကတွင် လုပ်ကိုင်နည်း (လမ်းမှန်အလုပ်) အပေါ်၌ အလေးအနက်ထားခြင်းသည် ထူးဆန်း၏။ မှတ်သားဖွယ်လည်းကောင်း၏။ အိန္ဒိယတွင် ဤလမ်းစဉ် မည်မျှအောင်မြင်ခဲ့ပါသနည်း။ ကျွန်တော် မဖြေတတ်ပါ။ သို့သော် လူထုအမြောက်အမြား၏ စိတ်နှလုံးတွင် ဤအချက် စွဲထင်ကျန်ရစ်ကြောင်းကို သံသယထားဖွယ်ရာ မရှိချေ။

မာ့(စ)နှင့် လီနင် (ဝါဒ) ကို လေ့လာရသဖြင့် ကျွန်တော်၏ အမြင်သည် အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲခဲ့သည်။ သမိုင်းနှင့် လတ်တလောဖြစ်ရပ်များကို ကျွန်တော် အမြင်သစ်နှင့် ကြည့်တတ်လာသည်။

မာ့(စ)၏ ဒဿနအမြင်ထဲမှ ဧကောဝါဒနှင့် (စိတ်နှင့်ရုပ်နှစ်ခုသီးခြားမဟုတ်သော) အဒွတ္တဝါဒ၊ အဏုပဋိလောမရုပ်ဝါဒ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် (အကြောင်းနှင့် အကျိုး)၊ သီးစစ် (စ) အင်တီသီးစစ် (စ)နှင့် စင်သီးစစ် စသည် တို့ ကို ကျွန်တော် လက်ခံရန် အခက်အခဲမရှိပါ။ ဤဝါဒကို ရာနှုန်းပြည့်ကျေနပ်သဘောကျသည် တော့ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်

၏ စိတ်ထဲ မရှင်းမလင်းသည် များ ရှိသည် ။ မရှင်းသည် မှာ စိတ်နှင့်ရုပ် ကွဲပြားသည့်ကိစ္စမဟုတ်ပါ။ စိတ်အလွန်၌ ရှိသော အရာ ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် လူ့ကျင့်ဝတ်သိက္ခာပြဿနာလည်း ရှိသေးသည် ။ အကျင့်သီလသည် ပြောင်းလဲနေသည် ။ ဉာဏ်ပညာ တိုးပွားလာသည် နှင့်အမျှ ယဉ်ကျေးမှု တိုးတက်သည် နှင့်အညီ ကိုယ်ကျင့်သီလ ခံယူချက်သည် လည်း ပြောင်းလဲနေသည် ။ ခေတ်က ပြုပြင်ပေးသော အရာဖြစ်ပေသည် ။ ကျွန်တော် ၏ စိတ်ထဲ၌ မရှင်းသော အလုံးအထွေးရှိနေသည် ။ ယထာဘူတကျကျ ကျွန်တော် မဖြေရှင်းနိုင်၊ ရှင်းမပြနိုင်သော ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်၏။ ယေဘုယျအားဖြင့်ဆိုလျှင် လက်လှမ်းမမီသော အခြေခံ ပြဿနာတွေကို သိပ်တွေးမနေနှင့် လတ်တလော လူ့လောက၏ ပြဿနာများကိုသာ စဉ်းစား။ ဘာလုပ်ရမည်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမည်ကိုသာ အဓိကထားရမည်ဆိုသော လမ်းကြောင်းကို လိုက်ချင်နေကြသည် ။ အန္တိမသစ္စာတရားသည် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သစ္စာတရားကို ဥသုသိခွင့်ရသည် ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ပိုင်းတစ်စသော ဖမ်းယူနိုင်သည် ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူ့အသိဉာဏ် တိုးပွားရန်အကြောင်းများ စွာ ရှိပုံရသည် ။ ဤအသိဉာဏ်သည် တစ်ခုသော အတိုင်းအတာအထိ ပညတ်သိ သို့မဟုတ် လူ့ဘဝ လူ့ဘောင်၏ ဖွဲ့စည်းမှု တိုးတက်ရေးအတွက် အသုံးဝင်ပေမည်။

စကြာဝဠာ၏ ပဟေဠိကို အာရုံစိုက်အဖြေရှာနေသော လူစုသည် ရှေးရှေးကပင် ရှိခဲ့၏။ ယခုလည်း အတန်အသင့် ရှိနေသေးသည် ။

လူသား၏ စိတ်ဓာတ်သည် မည်မျှအံ့ဖွယ်ကောင်းဘိသနည်း။ မရေမတွက်နိုင်အောင် ကြိမ်ဖန်များ စွာ မအောင်မြင်ဖြစ်ခဲ့ရပြီးပြီ။ သို့ပါလျက် လူသားသည် အသက်ကိုစွန့်ပြီး၊ သူမြတ်နိုးလေသမျှကိုစွန့်ပြီး၊ စံထားဖွယ်ရာကို ရှာသည် ။ သစ္စာတရားအတွက်၊ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုအတွက်၊ နိုင်ငံအတွက်၊ လူ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်၊ စွန့်သည် ။ ဤကောင်းဆုံး နမူနာ

သည် ပြောင်းလဲကောင်း ပြောင်းလဲသွားမည်။ သို့သော် စွန့်နိုင်စွမ်းက ဆက်ပြီး ရှိနေဦးမည်။ စွန့်နိုင်သော သတ္တိထူးကြောင့် လူသားကို အရာများ စွာ၌ ခွင့်လွှတ်နိုင်ပေ၏။ လူသား၏ မျှော်လင့်ချက် ပျောက်ဆုံး သွားရန်လည်း အကြောင်းမရှိပေ။ ဒုက္ခပင်လယ် ဝေနေစဉ်၌ပင် လူသား သည် သိက္ခာကို ထိန်း၏။ "မြတ်နိုးဖွယ်များ * (Values ကို "မြတ်နိုးဖွယ် များ " ဟု အစမ်းပြန်ဆိုထားပါသည် ။ အကျင့်သီလ၊ ဉာဏ်ပညာ၊ သူရ သတ္တိလို လူတို့ တန်ဖိုးထားသော အရာများကို စုပေါင်းခေါ်ဝေါ်ခြင်း ဖြစ်၏။) ကိုလည်း စွဲမက်ဆဲ ဖြစ်၏။ ဤစကြာဝဠာ၏ ခွင့်တွင် လူသားသည် ဖုန်မှုန့်ကလေးမျှသာ ဖြစ်၏။ သဘာဝအင်အားစု၏ ကစားစရာပမာ ဖြစ်၏။ သို့သော် လူက အံ့တုလျက် ကြံ့ကြံ့ခံ၏။ လူ၏ ဉာဏ်သည် တော် လှန်ရေး ပေါက်ဖွားရာ ပုခက် ဖြစ်၏။ သဘာဝအင်အားကို အနိုင်ထိန်းရန် အားထုတ်၏။ နတ်ဘုရားတွေ ဘယ်လိုပဲရှိရှိ၊ လူတွင် နတ်ဘုရားနှင့် တူသော လက္ခဏာသည် ထင်ရှား၏။ သရဲနှင့်တူသော လက္ခဏာသည်လည်း လူ၌ ၎င်းနည်းတူ ထင်ရှားပေ၏။

အနာဂတ်သည် အမှောင်ဖုံးနေ၏။ မသေချာမရေရာရှိ၏။ သို့သော် အနာဂတ်ကို ဦးတည် သွားစရာလမ်း တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ တွေ့မြင်ရ၏။ ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် ဤလမ်းအတိုင်း လျှောက်လှမ်းနိုင်မည်။ အန္တရာယ်အသွယ်သွယ်ကို ကာလရှည်ကြာ ကြံ့ကြံ့ခံ ရင်ဆိုင်ထားသော လူသား၏ စိတ်ဓာတ်ကို ရိုက်ချိုးပြီး အနိုင်ယူမည့် ဖြစ်ရပ်သည် ပေါ်ပေါက်ရန် မရှိဟု အသိစွဲလျက် ရဲရဲလျှောက်လှမ်းရန် ဖြစ်၏။ သတိထားဖွယ်ရှိသေးသည် ။ အဆိုးတွေပေါများ သော လူ့ဘဝတွင် ပျော်စရာ ရှိသည် ။ အလှအပရှိသည် ၊ လှည့်လည်ကျက်စားစရာ ရှိသည် ။ သဘာဝ လောကတည်းဟူသော သာမောဖွယ် မြိုင်တောတွင် ကျွန်တော်တို့ "နည်းသိဖို့ " သာ လိုပါသည် ။

အတိတ်ဝဋ်ကြွေး

ကျွန်တော် ထောင်ကျချိန် (၂၁) လအတွင်း ရောက် လာလေပြီ။ လဆန်းမှ လဆုတ် အကြိမ်ကြိမ်ကူးခဲ့ရာ မကြာမီ (၂)နှစ်ပြည့်တော့မည်။

ဤအတောအတွင်း စာရေးဖို့ ကျွန်တော် စိတ်ကူးမိသည် ။ တစ်ခါတစ်ခါ၌ စာရေးချင်စိတ် ပြင်းပြ၏။ တစ်ချိန်တည်းတွင် စိတ်မပျံ့တပျံ့ ဖြစ်ပြန်၏။

သို့သော် ကျွန်တော် စာမရေးဖြစ်ပါ။ ထူးထူးထွေထွေ မပါသော စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးထုတ်ရမည်ကို ကျွန်တော် ဝန်လေးပါသည် ။ စာတစ်အုပ်ရေးရန် လွယ်ပါသည် ။ သို့သော် ရေးရကျိုးနပ်သော စာအုပ်ကို ရေးဖို့ က တစ်ကဏ္ဍ ဖြစ်၏။ စာမူကြီးလက်ပိုက်ပြီး ကျွန်တော် ထောင်ထဲမှ ရှိနေဆဲ၊ ကမ္ဘာကြီးပြောင်းလဲနေဆဲ၌ အကြောင်းအရာ "ပုပ်" သွားမည့် စာအုပ်တော့ မဖြစ်စေချင်ပါ။ ယနေ့ အကြောင်း သို့မဟုတ် နက်ဖြန်အကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော် မရေးလို။ ဘယ်ခေတ်အခါမှန်း မသိသော၊ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဝေးလံလှသော အနာဂတ်အတွက် ကျွန်တော် ရေးချင်သည် ။ ဘယ်သူ့အတွက် ရေးမည်နည်း။ ဘယ်ခေတ်အခါအတွက်နည်း။ ကျွန်တော် ရေးသော စာသည် စာအုပ်ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်လာမည်။ ကျွန်တော်၏ ထောင်သက်က ရှည်ကြာဖို့ ရှိပြီး လာမည့်နှစ်များ တွင် ဆူဆူပူပူ ပဋိပက္ခတွေ ဖြစ်လာနိုင်သည် ။ အိန္ဒိယနိုင်ငံပင် စစ်မြေပြင်ဖြစ်ပြီး ကာလပျက်ချင် ပျက်ပေလိမ့်မည်။

ထိုအချိန်မျိုးတွင် မရှိတော့သော အတိတ်တစ်ခေတ်၌ ကျွန်တော် ရေးခဲ့သော ခပ်ညံ့ညံ့စာသည် ဘာများ တန်ဖိုးရှိဦးမည်နည်း။

ဤသို့ အတွေးများက ကျွန်တော့်ကို ဖိစီးသည် ။ မရေးအောင် ချုပ်

တည်းသည် ။ ဤအတွေး များ နောက်ကွယ်၌ ပို၍ နက်သော
ပြဿနာများ ရှိသေးသည် ။ အဖြေလွယ်လွယ် ကျွန်တော် မရှာနိုင်သော
ပြဿနာများ ဖြစ်၏။

အာမက်နာဂါးခံတပ်ထောင်တွင်းတွင် ကျွန်တော် နေ့စဉ် ဥယျာဉ်လှ
ပ်သည် ။ အခြားထောင်များ တွင် ထောင်ကျစဉ်ကအတိုင်း
လုပ်ကိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ နေပူသည့်နေ့များ ၌ပင် မြေတူးဆွပြီး ပန်းခင်းပျိုး
ရန် ကျွန်တော် မြေပြင်သည် ။ မြေက မာပြီး ကျောက်စရစ်ထူသည် ။
ရှေးဟောင်း အဆောက်အဦမှ အပိုင်းအစတွေ ပေါ်သည် ။ ရှေးဟောင်း
အဆောက်အဦကြီးမှ အပျက်အစီးများ ဖြစ်၏။ ဤနေရာသည် သမိုင်းဝ
င် ဖြစ်၏။ အိန္ဒိယသမိုင်းလောက်တော့ မရှည်ပါ။ နိုင်ငံနှင့်ချီလျှင် သိပ်အ
ရေးမပါသော နေရာဖြစ်သည် ။ သို့သော် အမှတ်ရဖွယ် ထင်ရှားသော
ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဤနေရာမှာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည် ။ ချန်းဘီဘီ အမည်ရှိ မိ
န်းမလှက အက္ကဘာ၏ နယ်ချဲ့တပ်ကို ဤခံတပ်၌ အနိုင်ယူခဲ့သည် ။ ဘီ
ဘီက သူတပ်များ ရှေ့မှ ရဲရဲတောက် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သည် ။ နောက်တော့
သူတပ်သားတစ်ယောက်က သတ်၍ သေရရှာသည် ။

ဝမ်းနည်းဖွယ် ဤမြေပေါ်၌ ရှေးအုတ်နံရံဟောင်းများ အမိုးဂုံးများ
ကို မြေအောက်၌ ကျွန်တော်တို့ တူးဖော်မိသည် ။

ယခုတော့ ကျွန်တော် တူးရွင်းကို ဘေးမှာ ချပြီး ကလောင်ကိုင်လိုက်
ပါပြီ။ ကျွန်တော် ယခု ရေးသမျှသည် ဒါရာဒွန်း အကျဉ်းထောင်တုန်းက
ကျွန်တော်၏ စာမူအဖြစ်မျိုး ဆိုက်ကောင်း ဆိုက်နိုင်၏။ ထောင်မှ
လွတ်ပြီး ကိုယ်တိုင်လှုပ်ရှားပြီး ကိုယ်တွေ့မရသေးသမျှ ကျွန်တော် မျက်
မှောက် ကာလအကြောင်း မရေးသားနိုင်ပါ။ လတ်တလော ကိုယ်တိုင်
လှုပ်ရှားမှ ရေးစရာကို ထင်ရှား ရှင်းလင်းစွာ မြင်နိုင်မည်။ ထိုအခါမှ

သာ စာရေး၍ လည်း သွက်လက်ပေလိမ့်မည်။ ထောင်ထဲမှာ နေရဆဲ၌ ခေတ်အမြင်သည် ဝေဝါးနေသည် ။ ကျွန်တော် မခံစားနိုင် မထိတွေ့နိုင် ဘဲ ရှိနေသည် ။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ မျက်မှောက်မဟုတ်တော့သော ကာလဖြစ်နေပေသည် ။ သို့သော် ယင်းသည် အတိတ်လည်း မဟုတ် သေး။ အတိတ်၏ မလှုပ်မပြောင်းသော လက္ခဏာ၊ ကျောက်ရုပ်ပမာ ငြိမ် သော၊ အသွင်မရှိသော အခိုက်အခါ ဖြစ်ပေသည် ။

ကျွန်တော်သည် အကြားအမြင်ရ ပရောဟိတ်အဖြစ်လည်း အနာဂတ်ဟောကိန်းကို မရေးချင်ပါ။ ကျွန်တော်၏ ဦးနှောက်က အနာဂတ်အကြောင်း တစ်ခါတစ်ခါ၌ တွေးမိသည် ။ ရှိပြီးခြုံ့ထည်ကို ခွာပြီး စိတ်ကြိုက်ဝတ်ရုံကို ကျွန်တော်၏ စိတ်ကူးထဲတွင် ဆင်မြန်းကြည့်၏။ သို့သော် အချည်းအနီး စိတ်ကူးမျှသာဖြစ်ပေသည် ။ အနာဂတ်သည် မရေမရာ၊ နားမလည်နိုင်စရာ ရှိနေဆဲပေတည်း။ ကျွန်တော်တို့ ၏ မျှော်မှန်းချက်၊ လူသား၏ အိပ်မက်ကို အချည်းအနီး ဖြစ်စေလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ဘာအာမခံချက်မျှမရှိပေ။

အတိတ်သည် ရှိနေဆဲ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က သမိုင်းပညာရှင်အဖြစ် စာတစ်စောင် ပေတစ်ဖွဲ့ မရေးနိုင်စွမ်းပါ။ ဤအတွက် ကျွန်တော့်မှာ ပညာသုတ ချို့တဲ့ သည် ။ လေ့လာသင်ယူခဲ့ခြင်းလည်း မရှိ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ဤစာပေမျိုးကို ရေးလိုစိတ်မရှိပါ။ အတိတ်က ကျွန်တော့်အပေါ် ဖိစီးသည် ။ သို့မဟုတ် ပစ္စုပ္ပန်နှင့် ဆုံလာသော အခိုက်၌ နွေးထွေးသော အတွေ့ကို ပေးသည် ။ ထိုအခါမျိုး၌ ဖြစ်ဆဲ၊ မျက်မှောက်၏ တစ်စိတ်တစ်ကဏ္ဍပမာဖြစ်လာသည် ။ ဤသို့ မဖြစ်လာခဲ့သော် အတိတ်သည် အေးစက်၏ ၊ ကွင်းပြင်ပမာ အသက်မဲ့၏။ စိတ်ဝင်စားဖွယ် မရှိချေ။ အတိတ်အကြောင်း ရေးရမည်ဆိုလျှင် ယခင်က ကျွန်တော် ရေးဖူးသည့်အတိုင်း ပစ္စုပ္ပန်နှင့် အဆက်အစပ်ပါမှ ရေးနိုင်ပါသည် ။ "သမိုင်းကို ရေးရ

သည့်အတွက် အတိတ်၏ ဝန်ပိခြင်းမှ သက်သာရာရ၏ " ဟု ဂိုဌေး (Got he) တစ်ခါက မိန့်ဆိုဖူးသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်၏။ စိတ်သရုပ်ခွဲနည်းနှင့် ဆင်ဆင်တူသော အလုပ်ကို ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအပေါ်၌ ပြုလုပ်ခြင်းမဟုတ်မူ ဘဲ လူတစ်မျိုး သို့မဟုတ် လူသားတစ်နွယ်လုံး အပေါ်၌ ပြုလုပ်ရသည် နှင့်တူသော အလုပ်ဖြစ်ပေမည်။

အတိတ်တည်းဟူသော ဝန်သည် ၊ ကောင်းသည် ဖြစ်စေ ဆိုးသည် ဖြစ်စေ ၊ ကျွန်တော်တို့ အပေါ်၌ လွှမ်းမိုး၏။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ လည်မျိုကို ညှစ်သလိုပင် ဖြစ်၏။ ရှေးကျသော သမိုင်းကို ဆက်ခံရသော အိန္ဒိယလို၊ တရုတ်ပြည်လို နိုင်ငံသားများ အပေါ်၌ ပို၍ ပင် ထိ၏။"ရာစုနှစ်များ စွာ၏ ဉာဏ်ပညာအမွေသာမဟုတ်၊ ရူးသွပ်မှုတွေလည်း ကျွန်တော်တို့ ထံသို့ တိုးထွက်လာသည် ။ အမွေခံရ သူအတွက် ဘေးကြီးလှပါဘိ" ဟု နစ်ရှေးပြောသည့်အတိုင်းပင်ဖြစ်ပေသည် ။

ကျွန်တော် ဆက်ဆံရသော အမွေက အဘယ်နည်း။ ထောင်စုနှစ်များ စွာ လူသားကြုံခဲ့သော အတွေးစိတ်ကူး၊ ခံစားချက်၊ ဒုက္ခသုက္ခ၊ သာယာမှုအပေါင်းအပြင်၊ အောင်ပွဲကြွေးကြော်သံ၊ ရှုံးနိမ့်ချိန်၌ နာကြည်းမှု၊ ရှေးပဝေသနီက ဖြစ်ခဲ့ငြား ဆက်လက်ဖြစ်ဆဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ကို အချက်ပြနေဆဲ အစုစုပေတည်း။

ဤအစုစုကို လူသားဟူသမျှနှင့်အတူ ကျွန်တော်ဘုံအမွေရပေသည် ။ သို့သော် အိန္ဒိယသား ကျွန်တော်တို့ အတွက် တစ်မူထူးသော ဘိုးဘွားအမွေအနှစ်လည်း ရှိပေသေး၏။ ကျွန်တော်တို့ သာ ရရမည်၊ အခြားလူမျိုးတို့ မရရှိစေရဟု ကန့်သတ်သော အမွေမဟုတ်ပါ။ အားလုံးသည် လူသား အားလုံးအတွက် ဘုံဖြစ်သည် ။ သို့သော် အိန္ဒိယသားတွေ၏ အသွေးအသား၌ အောင်းနေပြီး ကျွန်တော်တို့ ကို ယခုအတိုင်း ကျွန်

တော်တို့ ဖြစ်အောင်၊ ထို့ပြင် နောင်အခါ၌ ဘယ်လိုလူမျိုးဖြစ်လာမည်ကို ဖော်ဆောင်မည့် ထူးသောအမွေကို ကျွန်တော်တို့ ရထားပေသည်။ ။

ဤဘိုးဘွားအမွေအကြောင်း ကျွန်တော်၏ အတွေးနှင့် မျက်မှောက် အတွက် အကျိုးဝင် ပတ်သက်ပုံကို ကျွန်တော် အချိန်ကြာမြင့်စွာ စဉ်းစားခဲ့သည်။ ။ ဤအကြောင်းကိုပင် ကျွန်တော် ရေးသားချင်သည်။ ။ အကြောင်းအရာက ခက်ခဲထွေပြားသည်။ ။ အပေါ်ယံကြောသာ ကျွန်တော် "တို့" နိုင်ငံဖွယ်ရှိ၏။ ပြည့်စုံမှန်ကန်အောင် ကျွန်တော် ရေးနိုင်မည်။ ။ ကျွန်တော် တွေးတောထားသမျှကို ဖွင့်ချခွင့်ရပြီး နောက်ထပ် တစ်ဆင့် တက်၍ အတွေးနှင့်အလုပ်ကို လုပ်ဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးသား ဖြစ်နိုင်ရာ သည်။ ။

ရေးလိုက်သောစာသည် ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ပိုင်ချဉ်းကပ်မှုဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ။ အတွေးအမြင် ဖြစ်ပေါ်ပုံ၊ ပုံစံပေါ်လာပုံ၊ ကျွန်တော်နှင့် အတွေးအညမညဖြစ်ရပုံသည် ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ပိုင် ဖြစ်ပေသည်။ ။ ထို့အပြင် ပင်မဘာသာရပ်နှင့် လုံးဝမသက်ဆိုင်သော ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာများ လည်း ပါဝင်ဦးမည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ အတွေးကို လွှမ်းမိုးသော၊ ပြဿနာကို ကျွန်တော် ချဉ်းကပ်ပုံကို အရောင်ခြယ်သော၊ ကိုယ်တွေ့များ သာ ဖြစ်ပါမည်။ နိုင်ငံများ ၊ လူမျိုးများကို ကျွန်တော်တို့ အကဲဖြတ်ရာ၌ အကြောင်းရင်းများ စွာပေါ်တွင် အခြေခံသည်။ ။ ကိုယ်ပိုင်အတွေ့အကြုံ များ ရှိလျှင် ထူးခြားသည်။ ။ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၏ လူမျိုးကို ကိုယ်တိုင်သိကျွမ်းခြင်းမရှိခဲ့သော် ကျွန်တော်တို့ ၏ အကဲဖြတ်ချက် လွဲချော်နိုင်သည်။ ။ သူတို့ ကို "တကယ့်တိုင်းတစ်ပါးသား၊ ဒို့နဲ့ မတူ" ဟု ထင်မိ ပေမည်။

ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံအတွက်မူ ကိုယ်ပိုင် ထိတွေ့သိရှိရသည် က အလွန်များ သည်။ ။ ဤထိတွေ့မှု များ ထဲမှ ကိုယ့်နိုင်ငံသား၏ ပုံရိပ် စိတ်ကူး

တွင် ပေါ်လာသည်။ ။ ထိုပုံကို ကျွန်တော်၏ စိတ်ကူးထဲမှ ပန်းချီပြခန်း၌ သိမ်းထားသည်။ ။ ထိုထဲတွင် ထင်ထင်ရှားရှား ပုံရိပ်များ ပါဝင်သည်။ ။ သက်ရှင်ဆဲ၊ ကျွန်တော့်အပေါ် ငုံ့ကြည့်နေပြီး ဘဝ၏ အားရဖွယ်ကျေနပ်ဖွယ် ဖြစ်ရပ်များကို သတိပေးနေသည့် ပုံစံ။ သို့သော် ရှေးရှေးဝေးဝေးက အဖြစ်၊ ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးသော ပုံပြင်လိုဖြစ်သည်။ ။ အခြားကားချပ် များလည်း ရှိသေး၏။ သတိရဖွယ် ရဲဘော်ရဲဖက်များ ၊ နေရသည့်ဘဝကို သာယာအောင် လုပ်ပေးသော မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများ။ ။ ထို့ပြင် မရေမတွက်နိုင်သော ကားချပ်များ တွင် အိန္ဒိယ လူထုကြီး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေး၊ လူအုပ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။ ။ ကျွန်တော်က တွေးတောနေသည်။ ။ ထောင်ပေါင်းများ စွာသော လူတို့ ၏ မျက်စေ့များ ၏ နောက်တွင် ဘာတွေ ရှိပါ သနည်း။

ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို အခန်းတစ်ခန်းဖွင့်ပြီး ဤဇာတ်ကြောင်းကို စတင်ပါ မည်။ ကျွန်တော်၏ ကိုယ်တိုင်ရေး၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ်တွင် ပါဝင်ပြီးဖြစ်သော အချိန်ကာလ ကုန်ဆုံး ပြီးနောက်တစ်လတွင် ကျွန်တော်၏ စိတ်ဓာတ်အခြေအနေကို တစေ့တစောင်းတွေ့မြင်စရာ ပါဝင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ။ သို့သော် ဤအပိုင်းသည် ကျွန်တော်၏ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိ နောက်တစ်ခု မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာများ အတော်ကလေး ပါဝင်နေမည်ကိုမူ ကျွန်တော် စိုးရိမ်မိပါသည်။ ။

ကမ္ဘာစစ်ကြီး ဆက်၍ ဖြစ်နေဆဲ။ ကမ္ဘာကြီးကို ကြောက်မက်ဖွယ်ဖြစ်ရပ်များက ဝါးမျိုနေဆဲ။ ဘာမျှဝင်လုပ်ခွင့်မရသူ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန်တော် အာမက်နာဂါးခံတပ် အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ ထိုင်နေသည်။ ။ တစ်ခါတစ်ခါ၌ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် တွေးမိသည်။ ။ ဤနှစ်များစွာတွင် ကျွန်တော် တွေးထားသော စွန့်စားခန်းများ ၊ ကြံစည်ထားသော

လုပ်ငန်းကြီးများ အကြောင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ ကမ္ဘာစစ်ကြီးကို ကျွန်တော် အတ္တကင်းကင်းနှင့် ရှုမြင်ရန် ကြိုးစားပါသည်။ ဖြစ်မြဲ သဘာဝကိစ္စ၊ ကြုံတတ်သော ကပ်ဘေး၊ မြေငလျင်လို ရေကြီးသလို ဖြစ်ရပ်မျိုး အဖြစ် ရှုမြင်ဖို့ အားထုတ်ပါသည်။ ကျွန်တော် မအောင်မြင်ပါ။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် နာကြည်းမှု မလွန်ကဲအောင်၊ အမုန်းမများ အောင်၊ စိတ်မတက်ကြွလွန်းအောင် ထိန်းမည်ဆိုက အခြားလမ်းလည်း မမြင်ပါ။ ရိုင်းစိုင်းရက်စက်သော၊ ဖျက်လိုဖျက်ဆီးနိုင်သော လောကဓမ္မတာ၏ လက္ခဏာဖြစ်သည့် ဤစစ်ကြီးတွင် ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ပိုင်ဒုက္ခသုက္ခများ နှင့်အတူ ကျွန်တော်တည်းဟူသော ပုဂ္ဂလသည် ဘာမျှအရာမဝင်သော အရာကလေးဖြစ်နေပေသည်။

ကံဆိုးဝင်သော ၁၉၄၂ ခု ဩဂုတ်လ (၈) ရက်နေ့ညက ဂန္ထီကြီး၏ မိန့်ဆိုစကားကို ကျွန်တော် အမှတ်ရနေသည်။ "ကမ္ဘာ၏ မျက်လုံးများက ယနေ့ သွေးစွန်းနေသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ က ကမ္ဘာကို စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး ကြည်လင်သော မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်ရမည်။"
